

τιμήσασα», ἡ δ' ἐξ οὔτε ἀναφέρεται οὔτε εἶνε δυνατὸν ν' ἀναφερθῆ εἰς ἐτέραν γενικὴν, εἴτε σιγωμένην εἴτε λεγομένην, ἀλλὰ χρωματίζει μόνον ἀπλῶς τὴν πρό και ἐν γένει τὸ ὄλον ῥῆμα· ὅθεν καὶ ὀρθότατα ὁ κ. Δ. Σμετιέλος ὑποσημειώνει εἰς τὸν στίχον ταῦτα : ἀέκπροτιμήσασα : ἐξαίρετως προτίσασα», ὅπως καὶ ἄλλοι.

Ἐὰν ἀληθεύσιν ὅσα προείπομεν, καὶ ἀληθεύουσι πάντα, διὰ ν' ἀναιρεθῶσι δὲ χρειάζονται πράγματα καὶ χωρία, ὅχι ἐκ τῶν προτέρων σκέψεις καὶ ἀποφάνσεις, ἡ εἰς τὸ «ἀέκπροκριθεῖσα» τοῦ ἡμετέρου τῶν Φοινισσῶν χωρίου ἀναφερομένη γενικὴ, εἴτε σιγωμένη, εἴτε λεγομένη, πρέπει νὰ εἶνε μία καὶ μόνη, καὶ ν' ἀναφέρεται ὅχι εἰς τὴν ἐκ τοῦ «ἀέκπροκριθεῖσα», ἀλλ' εἰς τὴν πρό, τῆς ἐκ χρωματισμοῦ μόνον τὸ ποιὸν τῆς ὄλης τοῦ «προκριθεῖσα» ἐννοίας, καὶ δηλοῦσης τὸ ἄκρον ἄτοπον τῆς προκρίσεως. Ἡ ἐρμηνεία ἄρα τοῦ κ. Π. ἀποδίδοντας εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ῥῆμα δύο γενικάς, τὴν μὲν εἰς τὴν πρό, τὴν δὲ εἰς τὴν ἐκ, εἶνε ἄρδην ἐσφαλμένη.

Ἀποκλειομένης διὰ τοὺς λόγους τούτους ὡς ἀδυνάτου τῆς νέας ταύτης ἐρμηνείας τοῦ κ. Π., δὲν ὑπολείπεται ἄλλη εἰμὴ ἡ κοινῶς περὰ τοῖς πρό ἐμοῦ ἐκδοταῖς καὶ τοῖς λεξικογράφοις ἐπικρατοῦσα, καθ' ἣν ἡ ῥητὴ γενικὴ « πόλιος ἐμάς » ἀναφέρεται εἰς τὸ «ἀέκπροκριθεῖσα». Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὰ προῤῥηθέντα ἡ γενικὴ αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐμφαίνῃ εἰμὴ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ χορὸς τῶν Φοινισσῶν προεκρίθη, ἔπεται, ὅτι τὸ ἐκ τῆς κοινῆς καὶ ἐπικρατοῦσης ταύτης ἐρμηνείας προκίπτον νόημα εἶνε ὅχι ὅτι ὁ χορὸς προεκρίθη ἐτέρων ἐναμίλλων τὸ κάλλος παρθένων, ἀλλὰ τῆς πόλιος Τύρου, ὅπερ ὅλως ἄτοπον καὶ ἀπόβλητον, διότι οἱ δύο ὅροι τῆς συγκρίσεως καὶ προτιμήσεως δὲν εἶνε ὁ χορὸς καὶ ἡ Τύρος, ἀλλὰ ὁ χορὸς καὶ αἱ ἐκτὸς αὐτοῦ ἐνάμιλλοι τὸ κάλλος παρθένοι. Τούτων πάντων ἕνεκα καὶ ἡ πάγκοιμος ἀλλ' ἀδύνατος αὕτη ἐρμηνεία ἀπεκρούσθη ὑφ' ἡμῶν, εἰ καὶ σιωπηλῶς· διότι δὲν ἦτο βέβαια δυνατὸν νὰ διεξηγήσωμεν μετὰ τῆς αὐτῆς λεπτομερείας καὶ τὰς δευτερευούσας ταύτας ἀλλ' ἀσυγκρίτως συχνοτέρας ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ διαφορὰς, διότι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψωμεν περὶ ἐκάστης αὐτῶν καὶ μίαν σημείωσιν δικαιολογητικὴν, ὅση σχεδὸν ἡ παροῦσα, καὶ τότε ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου θὰ ἐδεκαπλασιαζέτο τουλάχιστον. Οὔτε λοιπὸν ὁ χορὸς τῶν Φοινισσῶν προεκρίθη τῆς Τύρου (= «πόλιος ἐμάς»), ὅπερ ποιεῖ λέγοντα τὸν στίχον ἡ πάγκοιμος ἀλλ' ἐσφαλμένη καὶ ἄτοπος σύνταξις, προεκρίθη δὲ μόνον τῶν ἐναμίλλων ἐπὶ κάλλει παρθένων τῆς Τύρου, ὅπερ, ὡς οἴκισθαι ὑπονοούμενον, σιγάζεται, τοῦ «ἀέκπροκριθεῖσα» κειμένου ἀπολύτως, καὶ τῆς ἐκ σημα-

νούσης ὅτι καὶ ἐν τῷ συνωνύμῳ «ἐκπροτιμήσασα» τῆς Σοφοκλείου Ἀντιγόνης, καὶ ἡ γενικὴ «πόλιος ἐμάς» ἀτόπως ἀποδίδεται εἰς τὸ «ἀέκπροκριθεῖσα», ἀποδοτέα μόνον ὅπου ἡμεῖς αὐτὴν ἀπεδώκαμεν. Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶνε γαλλικὴ τις ἢ σινικὴ, διὰ νὰ ὀρίζῃ τὴν ἀμοιβαίαν τῶν λέξεων συνάφειαν ἢ θέσις αὐτῶν. Τὴν συνάφειαν ταύτην ὀρίζει ἡ σύνταξις, διότι ἡ ἐλληνικὴ αὕτη σύνταξις ἔχει τύπους καὶ σχήματα, ὅσα οὐδεμία ἄλλη, ὅπως ἐξασφαλίση τὴν ἀμοιβαίαν ἀναφορὰν τῶν λέξεων, ἄς οἱ ποιητὰι ἰδίως, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς χορικοῖς, διασπείρουσι τῆδε κλεῖστε τοῦ λόγου μετὰ τῆς μοναδικῆς ἐκείνης ἐλευθερίας, ἣν γνωρίζει καὶ ὁμοιογενεῖ ὅλος ὁ κόσμος.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Γιλβέρτη πλησίον του βαδίζουσα, ἡδίαφορεῖ ἐὰν τοὺς ἔβλεπον ὁμοῦ, ἐὰν οἱ διαβάται τοὺς παρετήρουν, ἐὰν οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν ἀκροβολιστῶν καὶ τῶν δραγόνων οἱ συναντῶντες αὐτοὺς καθ' ὁδὸν ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδωσι διερχόμενον τὸν κόμητα δὲ Μομβρέν μετὰ τῆς εὐειδοῦς ἐκείνης νεανίδος. Ἡ Γιλβέρτη τὸν ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ μάθῃ, νὰ ἐρωτήσῃ...

— Μὴ σὰς συνέθῃ τίποτε ;.. εἶπε διὰ μιᾶς, ἐκπληττομένη καὶ αὕτη ἡ ἰδία διότι ἐλάλησεν.

— Διατί ; ἠρώτησε ὁ Ροβέρτος.

— Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγώ !.. Ἔχετε τὸ ἦθος ἀνησυχον... Ὁ πατήρ σας ἴσως ;..

— Ὁ πατήρ μου ὑγιαίνει, χάριτι θεῶν· ἀλλὰ...

Καὶ ἐσταμάτησεν.

— Ἀλλὰ... τί ; ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρτη.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Ροβέρτος λαλήσῃ ἐπανεῖδε νεώρως διὰ μιᾶς, ὠχράν, ἀσθενῆ, κινδυνεύουσαν τὴν μικρὰν κόρην, ἣν εἶχεν ἴδει τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπὶ τῆς Ἀκτῆς τῆς Χάριτος ὡσεὶ περιβαλλομένην ὑπὸ φωτεινῶν ἀκτίνων. Οὐδὲν ἀκόμη εἶχεν εἶπει ὁ νέος καὶ ὅμως ἠσθάνετο ὅτι ἐκείνη ἐμάντευσεν ἤδη, ὅτι ἐσυλλογιζέτο ἤδη τὸ παιδίον ἐκεῖνο, περὶ οὐ οὐδέποτε εἶχον συνομιλήσει.

— Ἐνθυμεῖσθε ; εἶπε διὰ μιᾶς ὁ Ροβέρτος, βέβαιος ὅτι ἐνεθυμεῖτο ἡ νεάνις καὶ τὴν συνάντησίν των καὶ τὴν φυγὴν του καὶ τὴν Κυπριανὴν...

Ἡ Γιλβέρτη ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ.

— Εἰς τὴν Ἀκτὴν τῆς Χάριτος.. μίαν ἡμέραν... Μὲ εἶδετε μαζί της!

— Τὸ μικρὸν κοράσιον; ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρτη.

— Ἡ κόρη μου! ἀπήντησεν ὁ κόμης μετ' ἐκφράσεως περιπαθοῦ; ἐν ᾗ περιείχετο λύπη σφοδρά.

— Εἶνε ἀσθενής; ἐφέλλισεν ἡ νεάνις.

— "Α! θὰ τὴν χάσω ἴσως!

Καὶ ἦτο τραγικὴ ἡ χειρονομία τοῦ πατρός. "Ἐπειτα ἀποτόμως ἐστράφη μετ' ὀργῆς ὁ Ροβέρτος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἰκετεύσῃ τοὺς κώδωνας τοῦ ναοῦ νὰ μὴ σημαίνωσι τὸν νεκρῶσιμον ἢ ἄλλο ὅστις τὸν κατεδίωκε τὸν ἀτυχῆ καὶ ὅστις ἐφαίνετο ἀναζητῶν ἐκεῖ πέραν τὴν Κυπριανὴν ἐκτάδην κειμένην ἐπὶ τῆς μικρᾶς τῆς κλίνης καὶ ψυχοραγοῦσαν.

— Τί ἔχει; ἠρώτησε πάλιν ἡ Γιλβέρτη.

— Τυφοειδῆ πυρετόν...

Τότε δὲ ὁ Ροβέρτος, ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ, διηγείτο, μὲ τὰς λεπτομερείας ἐκείνας, ἃς ἀπαραιτήτως μεταχειρίζονται, ὡς νὰ τὰς ἐπεδείκνυον ἐπιτηδες οἱ πάσχοντες καὶ οἱ ἀγαπῶντες, πῶς ἡ Κυπριανὴ τοῦ εἶχε φανῆ κατ' ἀρχὰς μελγχολικὴ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλαμπεῖς, ἠρεθισμένους καὶ δακρύνοντας, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, βεβητισμένη εἰς εἶδος τι χαυνώσεως. Κιττόπιν ἀνεφάνησαν μικραὶ κηλίδες ἐρυθραὶ εἰς ἰσχὰ μέλη τῆς καὶ τὸ λεπτὸν τῆς στῆθος. Καὶ ἔβησεν. Ἡ νόσος περυσιάζετο μὲ συμπτώματα σοβαρά. Ὁ ἰατρός Μπουβὲ ἐν σπουδῇ προσκληθεὶς εἰς Φονταίνεβλὸ ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἐτρόμαξε ὁ Ροβέρτος ἰδίως ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Δεβραὶ ἦσαν μὲν ἀγαθοὶ ἀνθρωποὶ καὶ λίαν ἀφωσιωμένοι, ἀλλ' ἀπηρτοῦντο τόσαι φροντίδες διὰ τοιαύτην νόσον, τόση εὐστοχία καὶ εὐθυκρίσια, τόση μητρικὴ πρόνοια περὶ τὴν χορηγίαν τῶν φαρμάκων, τῶν ἐμετικῶν, περὶ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐκδορίων!..

Μητρικὴ πρόνοια! Ὁ νέος ἐνῶ ἐλάλει ἀνελογίζετο τὴν Ἑλλεν καὶ ὀργίλῃ πικρία ἐπλήρου τὴν καρδίαν του ὅτε ἐσκέπτετο ὅτι ὤφειλε νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀτυχῆ μικρὰν Κυπριανὴν κατὰ τῆς ἀσθενείας ἄμω καὶ κατὰ τῆς μητρὸς τῆς! Καὶ πάλιν, μήπως ἡ Ἑλλεν Μόργως ἦτο ἡ ὀλιγώτερον ἐκ τῶν δύο ἐπικίνδυνος;

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Γιλβέρτη, φοβεῖσθε διὰ τὴν ἀσθενῆ σας;

— Ναί, φοβοῦμαι. Μὲ θλίβει ἰδίως ἡ συναίσθησις τοῦ ἀνισχύρου τῶν προσπαθειῶν μου, ὅτε κύπτων ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης παρατηρῶ τὴν ταλαιπώρον ἐκείνην, μόλις ζῶσαν μορφήν!..

"ὦ! νὰ μὴ δύναμαι νὰ πράξω τίποτε! τίποτε νὰ μὴ δύναμαι! "Ἄν ἐπρόκειτο ν' ἀνοιξῶ τὰς φλέβας μου χάριν αὐτῆς, θὰ τὸ ἐπραττον! Συλλογίζομαι δὲ πῶς κατέτριψα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου ἐπὶ ματαίῳ ἀντὶ νὰ σπουδάσω! "Ἄν

ἦμην ἰατρός, ναί!.. μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν ἦμην ἰατρός, θὰ τὴν ἔσωζα ἐγώ!..

Ἡ πεποίθησις, ἡ βεβηκίότης πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἐξανισταμένη ἀντήχει βραεῖα εἰς τοὺς λόγους του, καθίστα ἡχηρὰν τὴν φωνὴν του. Ἐπειτα παρίστα τὴν ἀνικανότητα αὐτοῦ περὶ τὸ νοσηλεύειν, τὴν ἀπειρίαν ἣν εἶχεν ὅπως προσφέρῃ ἐν ποτήριον ὕδατος, ὅπως ἐξεύρῃ τὰς ἀναγκαίαις λέξεις, τὰς καταλλήλους παρορμήσεις διὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸ παιδίον νὰ λάβῃ τὰ διαταχθέντα φάρμακα, νὰ τείνῃ ὑπομονητικῶς πρὸς ἐπίθεσιν τῶν ἐκδορίων τὰς μικρὰς καὶ τεταλαιπωρημένους ὡς μάρτυρος κνήμας του.. Ἡ καυμένη ἡ κυρὰ Δεβραὶ!.. Ἐκαμνε βέβαια πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο... Ἄλλ' ἐπανελάμβανεν ὁ Ροβέρτος, δὲν εἶχε τὴν ἀκοῦσαν λεπτότητα καὶ κρίσιν. Καὶ ἦτο φόβος μήπως δὲν εἴξευρε νὰ χορηγῇ κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰατροῦ τὰ φάρμακα...

Ἐνῶ δὲ ὁ κ. δὲ Μομβρὲν ἐλάλει, ἡ Γιλβέρτη ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ γενώμενον τὸν πειρασμὸν ἐξόχου ἀφοσιώσεως, εἶδος τι ὑπολανθάνοντος μητρικοῦ οἴκτου. Ἀνῆρχοντο διστακτικῶς εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐρωτήσεις, ἃς δὲν ἐτόλμα νὰ διατυπώσῃ ἠθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ροβέρτον ἂν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του, μεταξύ τῶν οἰκείων του γυνή τις, ἣτις ἠδύνατο νὰ νοσηλεύσῃ ἐν Ἀβῶν τὴν πάσχουσαν...

Τέλος, ὅτε ἐπλησίαζον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐξεστόμισε τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, τὴν καίουσαν τὰ χεῖλη τῆς:

— Καμμίαν γυναῖκα; . . . εἶπεν ὁ νέος.

Ἡ νεάνις εἶδε συνταρασσόμενον τὸ ἀνδρικόν πρόσωπόν του καὶ ἐνόησεν ὅτι ἀπερισκέπτως, σκληρῶς ἔθιξε κρυφίαν τινὰ πληγὴν. Ἡσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι ἀπετόλμησε τοιαύτην ἐρώτησιν, ὅτε ὁ Ροβέρτος ἀπήντησεν αἰφνης.

— "Ὅχι, δὲν ἔχω καμμίαν! Καμμίαν!

Ἡ ἀπελπις ἐκείνη λέξις, ἡ ὀδυνηρὰ ἐκείνη κραυγὴ τόσον ἀλγεινῶς ἐπληξέ τὴν καρδίαν τῆς Γιλβέρτης, ὥστε ἀκουσίως, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ παραφερομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἣτις τὴν κατεῖχεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις συνεκράτει τοὺς λυγμούς τῆς, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ παρατηρῶν αὐτὸν μὲ γλυκύτητα:

— Καὶ ἐγώ;.. εἶπεν.

— Σεῖς!..

— "Ἄν σὰς ἐβοήθειον νὰ σώσητε τὴν ἀσθενῆ σας;

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἣν ἐκράτει ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του, ἠσθάνετο τὴν ἀκράτητον ὀρεξίν νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χεῖλη του, ὅλη του δὲ ἡ εὐγνωμοσύνη, ὅλη ἡ βία αὐτῆς τῆς ψυχῆς του συνέκεντροῦντο εἰς

τούς ὀφθαλμούς του, ὅτινες ἔβλεπον νῦν τὴν Γιλβέρτην μὲ περιπαθῆ θαυμασμόν, μὲ ἐκστατικὴν θερμότητα.

— Σεῖς, δεσποινίς;... σεῖς; .. ἐψέλλισεν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Γιλβέρτη ἐπέμεινε καὶ ἠρώτα, ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα τῶν Δεβραί, ὀδηγίας περὶ τῆς ὁδοῦ... Μία λευκὴ οἰκία, πλησίον τοῦ καοῦ... κάτω ἀπὸ τὸ δάσος...

Ἐφαίνετο εἰς τὸν Ροβέρτον ὅτι ἡ Κυπριανὴ διέτρεχεν ἤδη ὀλιγώτερον κίνδυνον ἀφοῦ μία ἀγαθὴ μοῖρα ἀνελάμβανε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς.

— Ἀλλὰ εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν αἴφνης ἡ νεάνις, .. ἡ μήτηρ της;

— Ἡ μήτηρ της;

Ἄ Ροβέρτος ἐγένετο ὠχρότατος.

— Ἀπέθανεν;

— Δι' ἐμέ, καί! Ἡ μήτηρ δὲν ὑπάρχει πλέον ἰκεῖ! εἶπεν ἀποτόμως.

Ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Γιλβέρτης καὶ ὡς παράφρων, αἰσθανόμενος ὅτι ἔμελλε νὰ κλαύσῃ, καταπιγόμενος ἐκ τῆς ὀδύνης, ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Γιλβέρτη τὸν εἶδε γενόμενον ἄφαντον ἐν τῷ σταθμῷ. Μετέβηκεν εἰς Παρισίους πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς ἐπιστήμονος, τοῦ ἰατροῦ Φαρζά, ὅπως τὸν συμβουλευθῇ, τὸν καθικετεύσῃ... Ἡ δὲ νεάνις ἴστατο ἀκίνητος ἐκπληκτος δι' ὅτι ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἐν στιγμῇ ἀκουσίου παραφοράς καὶ ὁμως ἐπαναλαμβάνουσα κατὰ νοῦν τὰς ὀδηγίας, ἃς ἔδωκεν αὐτῇ ὁ Ροβέρτος. Ἐντὸς δὲ τοῦ ἐν Ἀθῶν μικροῦ οἰκίσκου παρὰ τὸν ναυον, ἔβλεπεν, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἤδη ὠχρότατον ἐπὶ τῆς μικρᾶς του κλίνης τὸ ἀσθενοῦν κοράσιον, ὅπερ εἶδεν ἄλλοτε παρὰ τὴν Ἀκτὴν τῆς Χάριτος καὶ τὸ ὅποιον ἔμελλε τώρα καὶ αὐτὴ ἐπίσης νὰ προσάσπῃ πάσῃ δυνάμει κατὰ τοῦ θανάτου.

ΙΓ'.

Εἰς τὸν θάλαμον ὃν εἶχε παραχωρήσει ἡ κυρία Ἐρβλαί εἰς τὸν ταγματάρχην, θάλαμον κείμενον πλησιέστατα τοῦ τῆς Γιλβέρτης καὶ ἀπερίττως διεσκευασμένον, δύο εἰκόνες λιθογραφικαί περὶ τῶν σκηναῶν τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Δὸν Κισσώτ, ἀνητημέναι εἰς τὸν τοῖχον, ἐφεύκοντο πρὸ πάντων τὴν προσοχὴν τοῦ Βερδιέ. Ἀεῖποτε δέ, ἀκατανόητως, ὁσάκις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν θάλαμόν του τὴν ἐσπέραν, ἡ ὁσάκις ἐξηγεῖτο τὴν πρῶσαν αἰ δύο ἐκεῖναι εἰκόνες τὸν ἐσχημένον, ὡς διὰ μέσου τοῦ φάσματος τοῦ ἰσχυροῦ ἠρώτος τοῦ μυθιστορήματος νὰ διέβλεπε μυριάς περιπετειᾶς τῆς ἰδικῆς του ζωῆς.

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁμοίαζε μὲ τὸν ἀτυχῆ ἱππότην τὸν ἐπιτιθέμενον κατὰ

τῶν ἀνεμομύλων. Τί κωμῳδία ἦτο ἡ ἐκλογή ἐκείνη! τί θλιβερὰ πραγματικῶς κωμῳδία!.. Καὶ ὅταν ἐσυλλογίζετο τὰς ἀγγραφαίς, αἵτινες τὸν ἀνέμενον ἀκόμη!.. Τρεῖς ἐβδομάδας ἀκόμη ζωῆς ὑποψήφιου, τρεῖς ἐβδομάδας ἀγορεύσεων, συζητήσεων, δημηγύρεων, πυρετοῦ καὶ πλήξεως! Ἄ! τοὺς μῶλωπας τοῦ Δὸν Κισσώτ, τὰς ὁπᾶς καὶ τοὺς ὕβους τῆς παλαιᾶς του πανοπλίας θὰ τοὺς παρεδέχετο καὶ θὰ τοὺς προετίμα μετὰ χραῶς ὁ Βερδιέ, φρονῶν ὅτι ὁ ταλαίπωρος ἱππότης εἶχε ἐκλέξει τὴν ἀγαθὴν μερίδα, ἀφοῦ ἐμάχετο πρὸς λέοντας καὶ ὄχι πρὸς ἀηδῆ ἔντομα ἢ πρὸς ὀφείδια ὡς τὸν *Εγγελευ* τοῦ Μελέν.

Ὁ ταγματάρχης ἐν τοσοῦτῳ ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον, ἄφινε δὲ νὰ τὸν διευθύνωσι, νὰ τὸν ἄγωσι καὶ νὰ τὸν φέρωσι, ὡς ἤθελον. Τὸ πρόγραμμα τοῦ κολληθέν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Δακμαρὶ καὶ τοῦ Σαλλυ τὸ ἔβλεπε πανταχοῦ ὅτε ἐξήρχετο, τὸ ἔβλεπεν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς τὰ δένδρα τοῦ δάσους, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Βαρβιζῶν. Οἱ κορμοὶ τῶν δρυῶν μετεβάλλοντο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλογικῆς ἐκείνης περιόδου εἰς στήλας πρὸς τοιχοκόλλησιν ὡς καὶ αὐτὴ ἡ φύσις νὰ συνεμερίζετο τὴν φιλοδοξίαν τῶν ἀνθρώπων. Τὸ εἰδύλλιον δὲ ἀνემιγνύετο μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ ὁμοῦ μὲ τὰ πράσινα φύλλα τῶν δένδρων ὁ ἀνεμος ἐσχόρπιζεν εἰς τὰς ὁδοὺς φύλλα λευκά, δελτία φέροντα τυπωμένον τὸ ὄνομα τῶν ὑποψηφίων.

Ὁ Ζαβουγιέ ἤδη συνεταράσσετο καὶ ἐνήργει ὅσον καὶ ὁ Γκαρούς. Ἐπετίθετο μὲ τὸν ζῆλον νεοφωτιστοῦ καὶ τὴν ζέσιν αὐτομόλου κατὰ τοῦ συστήματος, ὅπερ εἶχε πρότερον ἐπὶ δεκατέσσαρα ἔτη ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἐπέριπτε κατὰ τῶν πρώην φίλων του τὰ φορτία τῶν κοινοτοπιῶν, ἅτινα εἶχε συλλέξει ἄλλοτε κατὰ τῶν ἰησοῦϊτῶν. Ἀφοῦ κατεπολέμησε τοὺς μέλανας ἰησοῦϊτας, κατεπολέμησε νῦν τοὺς ἐρυθροὺς ἰησοῦϊτας. Ἀὐτὸ ἦτο τὸ θέμα του. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ μαρκησιῦ δὲ Μομβρέν, τὸ συντηρητικὸν κόμμα δὲν εἶχεν ἴδιον ὑποψήφιον, ὁ Ζαβουγιέ, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ἀντιπροσωπεύσει τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, ἐγαυρία τώρα προυνσιαζόμενος ὡς ὑποψήφιος τοῦ κόμματος τῶν ἀντιθέτων, τῶν βασιλοφρόνων, τῶν ὀρλεανιστῶν, τῶν βοναπαρτιστῶν, οἰωνδήποτε, ἤρκει νὰ καταβάλῃ τὸν ὑποψήφιον τῆς κυρίας Ἐρβλαί καὶ τὸν Γκαρούς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ χονδρὸς αὐτὸς Ζαβουγιέ εἶχεν ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν αἰγίδα ἡ Ἐρρικέττα Ἐρβλαί, ἀλλ' αὐτὸς ἐστρατολόγει μετὰ τῶν ἐκλογέων, ὅτινες θὰ ἐψήφισον ὑπὲρ τοῦ κ. δὲ Μομβρέν καὶ ὅλων τῶν δυσηρησθημένων, ὅτινες συνεκεντροῦντο περὶ αὐτόν.

— Ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ἔλεγεν ὁ Γκενώ ἐμμενῆς κατὰ τοῦ Ζαβουγιέ, θὰ ἦτο ὀλιγώτερον

επίφοβος. Ὑπάρχουν πολλοὶ δημοκρατικοί, οἵτινες θὰ ψηφίσουν ὑπὲρ τοῦ Ζαβουγιέ... χωρὶς νὰ γνωρίσουν ὅτι τὰ ἐγύρισε, διότι ἐψήφισαν ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ ἄλλοτε... Τέτοιοι εἶνε οἱ ἐκλογεῖς!.. Ὑπακούουν εἰς τὴν ἕξιν ὡσάν τὰ ζῶα!..

— Ὑψηφοφρία κατὰ νομοῦς!.. ψηφοφρία κατὰ νομοῦς! ἐπανελάμβανε τότε ὁ κ. Καπποά. Ἡ σωτηρία ἐγκτεται εἰς τὴν κατὰ νομοῦς ψηφοφρίαν!

Ἄλλ' ὁ Γκενώ ὑψῶν τοὺς ὄμους·

— Ὅθ' μᾶς ἐρχονται τότε οἱ κατάλογοι ἐτοιμαί ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἢ ἀλλαχόθεν μὲ τοὺς βουλευτὰς φτικισμένους ἐκ τῶν προτέρων!

— Τότε λοιπὸν τί νὰ κάμης; ἠρώτα ξηρῶς ὁ μικρόσωμος συμβολιογράφος.

Ὁ δὲ κτηνίατρος ἐξωθούμενος εἰς τὰ ἔσχατα, ἀπήντα:

— Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; Νὰ καταβάλωμεν τὴν ἀντίδρασιν. Ἀδιάφορον πῶς!..

Καὶ ἐπανελάμβανεν ἐνίοτε μετὰ λυπηροῦ στεναγμοῦ·

— Ἄχ! ἐὰν εἶχομεν ἀπέναντί μας ὡς ἀντίπαλον τὸν κ. δὲ Μομβρέν!.. Ὅθ' τὸν ἐλιανίζαμεν!

Καὶ ἐλυπεῖτο διότι δὲν παρυσιάζετο εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ὅστις θὰ ἦτο ἀσφαλὲς θῦμα, ὑπολογίζων δὲ τὴν πιθανὴν ἔκβασιν τῆς μελλούσης πάλης, ἐξήταζεν ἂν ὁ Βερδιέ ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὸς, ἀρκετὰ δημοτικὸς, ὥστε νὰ καταβάλλῃ τὸν Γκαρούς ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸν Ζαβουγιέ ἀφ' ἑτέρου.

— Ὁ Γκαρούς εἶνε ἰκανὸς νὰ λάβῃ πέντε ἢ ἑξὶ χιλιάδας ψήφων. Ὁ Ζαβουγιέ ἄλλους τόσους... Ὁ Βερδιέ ὀκτῶ χιλιάδας. Εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν δὲ ἐκλογὴν, ἂν οἱ ψηφοφόροι τοῦ Ζαβουγιέ ἐνοθοῦν μὲ τὸν Γκαρούς ἀπὸ πείσμα, διὰ νὰ μᾶς δυσαρρεστήσουν... τότε, πάει δουλειά του ὁ ταγματάρχης!.. Καὶ θὰ τὴν πάθωμεν καὶ ἡμεῖς καλὴ τότε!.. Ἄ!.. ἦτο πολὺ προτιμότερον δι' ἡμᾶς νὰ ἦτο ὁ μαρκήσιος παρὰ ὁ Ζαβουγιέ!

Ὁ Βερδιέ ἐμάντευσεν ἐκ τῶν ἐπιφυλάξεων τοῦ Καπποά καὶ ἐκ τῶν κινήματων τῆς κεφαλῆς τοῦ κτηνίατρος ὅτι δὲν εἶχον πεποίθησιν εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ ἐφόδος τοῦ Γκενώ: «Ἀποφασίσατε! μετριάσατε τὰ φρονήματά σας!» τὸν ἐστενοχώρει, μιᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν ἀπήντησεν ὅτι τέλος πάντων δὲν ἦτο ἐκ τῶν μετριοπαθῶν ἐκείνων, οἵτινες διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν ὀλίγας περισσοτέρας ψήφους ὑπερβαίνουν τὴν γνώμην των καὶ εἰδὶ τολμηρότεροι εἰς τὰς ὑποσχέσεις των ἢ αὐτοὶ οἱ ριζοσπάσται. Ὁ Γκενώ ἀπήντησε τότε εὐγενῶς:

— Τόσον τὸ χειρότερον!

Καθήμενος πρὸ τῶν λιθογραφικῶν εἰκόνων β

ταγματάρχης ἐσκέπτετο, παρατηρῶν ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου του τὸν κατάλογον τῶν μελλουσῶν πολιτικῶν ἡμεγύρεων, ἐγγεγραμμένον ἐκεῖ ὡς πρόγραμμα δεκαπενταετοῦς μαθητοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ ὁ κατάλογος ἐκεῖνος, ὅτι εἶχε τελειώσει, διότι ἀρκετὸν διάστημα παρῆλθεν ἀφ' ὅτου ὁ ὑποψήφιος περιπλανᾶτο εἰς ὅλην τὴν ἐκλογικὴν περιφέρειαν καὶ ἐσύρετο ὁτὲ μὲν πρὸ τῶν χωρικῶν τοῦ Σαλλύ, ὅτε δὲ πρὸ τῶν ἐργατῶν τοῦ Μελέν. Ἄλλ' ὄχι! ἦτο ἀπέραντος, συνεχῆς, ἀτελεύτητος ὁ κατάλογος καὶ ἐφαίνετο ἀνανεούμενος καθ' ἐκάστην ἄνευ ἐλπίδος τέρματος. Ἄχ! πόσας μωρολογίας εἶχεν ἀκούσει καὶ εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεβιάσθη ἐν τῷ σταθμῷ τῆς Λυὼν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ Μελέν ἡμοῦ μὲ τὴν Γιλβέρτην!..

Ὁ ταγματάρχης ἠρίθμει ἐπὶ τῶν δακτύλων του. Ἐἴκοσι ἡμέραι! Εἶχον παρέλθει εἴκοσι ἡμέραι, ἀφότου ἐδέχθη τὴν φιλοξενίαν τῆς κυρίας Ἐρβλαὶ καὶ προέβλεπε τὴν ὑποψηφιότητά του πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Σαρβέ. Ἐἴκοσι ἡμέραι κόπων καὶ ἰσάριθμοι περίπου νύκτες ἀγρυπνίας!.. Καυμένη Δὸν Κισσώτ! Τὸν παρετήρει εἰς τὴν κρεμαμένην εἰς τὸν τοῖχον εἰκόνα, κωμικὸν καὶ ἐξαισίον ἄμα, ἐστρατεύοντα πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὄνειρου του. Ἄλλὰ τούλαχιστον εἶχε κἄποιον ἀφωσιωμένον σιμά του ὁ γηραιὸς ἱππότης εἶχε τὸν Σάγγον!

Ὁ Βερδιέ ὅμως ἠσθάνετο περίξ αὐτοῦ τὸ κενόν. Ἡὔξανεν ἐν ἑαυτῷ ἢ ἐντύπωσις ὅτι τὸν ἐξέλεξαν ὡς ὄργανον· τὸ τοιοῦτο δὲ τὸν ἐθλίβεν. Ὁ Καπποά προβλέπων ἐνδεχομένην ἀποτυχίαν καθίστατο πικρόχολος, ὁ Γκενώ δὲ στροπος. Ὁ Σαρβέ ἐρκίνετο ψυχρὸς. Ὁ νέος Δυκάς ἀφινεν ἐνίοτε νὰ διαγράφηται ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων του μεῖδιμα χλευαστικόν. Μόνη ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἐδείκνυεν ἀκόμη πρὸς τὸν Βερδιέ πολλὴν συμπάθειαν. Ἠγάπα πολὺ τὴν Γιλβέρτην.

— Ἄς εἶνε! ἐσκέπτετο ὁ ταγματάρχης παρατηρῶν τὸ ἡμερολόγιον τοῦ σημειωματαρίου του. Ἐχομεν 20 Ἰουλίου... Κυριακὴν... Ἡ ἐκλογὴ θὰ γείνη τὴν 3 Αὐγούστου... Δύο ἑβδομάδες!.. Μένει ἀκόμη μακρὸν διάστημα!

Καὶ ἐσυλλογίζετο ἂν θὰ ἔχη τὴν ὑπομονὴν νὰ ὑποστῇ καὶ τὰς τελευταίας πικρίας. Παρετήρει εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὰς λέξεις ταύτας, τὰς σημειουμένας εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 3 Αὐγούστου: Κυριακὴ... τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἦτο ἐν τούτοις πολὺ περιεργαν ἂν τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἐκείνης ἤθελε κατακλιθῆ βουλευτῆς ἐπιτυχῶν!.. Βουλευτῆς!.. Τὴν ἐπαύριον ὅθ' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσῃ τὰς μεταρρυθμιστικὰς ἰδέας του, νὰ ὁμιλήσῃ γεγωνυία τῇ φωνῇ εἰς ἡμέγυ-

ριν, ἔνθα καὶ αἱ ἐλάχισται λέξεις ἀκούονται καὶ σημειοῦνται ἀπὸ τὸ ἀκρατήριον, ὅπερ ἀπαρτίζεται ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Καὶ ἐσκόπει νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖ τινὰς ἀληθείας ἐντίμους καὶ φιλοπάτριδας. Θὰ τὸν ἤκουον ἄρά γε ;

Βουλευτῆς!.. Δεκαπέντε ἡμέραι ἀκόμη δύο ἐβδομάδες ἀκόμη ἀηδιῶν, συζητήσεων ἐλλεινῶν, ψυφωθρίας, καταλαλιῶν, συναλλαγῶν. Ὁ Δὸν Κισσῶτ, ἀπὸ τῆς εἰκόνης του, κρατῶν τὸ δόρυ εἰς τὴν χεῖρα ἐφαίνετο ρίπτων ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες βαθέος οἴκτου.

Ναί! Ἦτο πολὺ μακρὸν τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ μαρτύριον!

Ὁ Βερδιὲ ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ εἰς χεῖράς του τὸ σημειωματάριον, ἀδιακόπως ἀναγιγνώσκων τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην τῆς 3 Αὐγούστου, ὅτε ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἡρέμα. Ὁ ταγματάρχης δὲν ἤκουσεν ἐδέησε νὰ κρουσθῆ ἰσχυρότερον διὰ νὰ εἴπῃ: «Ἐμπρός!»

Τότε ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Καπποᾶ χαιρετίζοντα μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως, ὄπισθεν δὲ τοῦ συμβολαιογράφου τὸν Γκενώ ἀνυψοῦντα τὴν χονδρὰν κεφαλὴν του καὶ ἐπιδεικνύοντα τὰ εὐρέα στέρνα του. Ὁ κτηνίατρος εἶχε τὴν ὄψιν πολὺ ἐρυθρὰν, ὡς νὰ ἔπασχεν ἀπὸ συμφορήσιν.

Χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν ὁ Βερδιὲ προσηθάνθη ὀρμεμφύτως δυστύχημά τι. Ὁ Καπποᾶ προχωρῶν πρὸς αὐτόν, ἔρπων σχεδόν, μετὰ προσοχῆς, τὸν ἠρώτησε μετὰ τινος ἀνησυχίας, ἂν ἠδύναντο νὰ συνομιλήσωσιν «ἐν ἀνέσει» εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον.

— Νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει ;

— Ναί, ἡ κυρία Ἐρβλαὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ἦσθε ἐδῶ· ἀλλὰ μήπως μᾶς ἀκούουν ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ;

— Αἶ, εἶπεν ὁ Βερδιὲ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ, τί ἔχετε λοιπόν νὰ μοῦ εἴπητε ; Εἶνε πολὺ σοβαρόν ;

— Παρὰ πολὺ σοβαρόν! ἀπήντησεν ὁ Γκενώ.

Ὁ ταγματάρχης προσεκάλεσε τοὺς δύο ἄνδρας νὰ καθήσωσιν. Ἐκλείσθη τὴν θύραν, ἐβελαιώθη ὅτι κανεὶς δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸν παρακειμένον θάλαμον καὶ εἶπεν :

— Ἄς ἀκούσωμεν λοιπόν ! Τί τρέχει ; , , .

Ὁ Καπποᾶ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἦτο ὀπωσοῦν τεθορυβημένος. Παρετήρει ἄνωθεν τῶν ὀμματοῦαλίων του τὸν Γκενώ καθήμενον μετὰ τὴν προέχουσαν γαστέρα του ἐπὶ ἔδρας. Ὁ Βερδιὲ ἀνέμενε, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀντικρῦ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ κτηνιάτρου καὶ τὸ βλέμμα του περιεπλανᾶτο ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον ἀνησύχως.

Ὁ Καπποᾶ ἔβηχεν, ἀφήρει τὰς διόπτρας

του, τὰς ἐκαθάριζε μετὰ τὸ ἄκρον τοῦ χειροκτίου του. Ὁ Καπποᾶ εἶχε τὸ ἦθος ἄρκετὰ πεφοβισμένον. Προφανῶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἠμιλήσῃ. Διὰ ν' ἀρχίσῃ, ἐδέησε νὰ εἴπῃ αὐτῶ ὁ ταγματάρχης ἐν «ἐμπρός, λοιπόν!» καὶ νὰ τὸν ὠθήσῃ διὰ τοῦ γόνατος ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὁ Γκενώ, οὕτως τὸ βλέμμα ἐφάνη ἐπὶ πλέον λέγον : «Ἐμπρός! . . . Εἶμαι κ' ἐγὼ νὰ σέ βοηθήσω!»

— Φίλτατε ταγματάρχα, ἤρξατο λέγων ὁ Καπποᾶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν του εὐσταθῆ, εἶσθε ἀνὴρ, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ὁ Βερδιὲ τὸν ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον ἐκπληκτος.

— Γινώσκετε ὅτι εἴμεθα φίλοι σας . . . φίλοι σας πολιτικοί· τὸ συμφέρον σας εἶνε καὶ ἰδικόν μας συμφέρον, ἡ τιμὴ σας εἶνε καὶ ἰδικὴ μας τιμὴ . . . ἡ ὑπόληψίς μας εἶνε . . .

— Εἰς τὸ συμπέρασμα, Καπποᾶ! εἶπεν ὁ Γκενώ, βλέπων ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἀναζητῶν τὰς φράσεις περιεπλέκετο.

— Εἰς τὸ συμπέρασμα, βεβαία! ἐπανελάβεν ὁ Βερδιὲ, ὅστις ὡχρία ἦδη προαισθανόμενος νέαν τινὰ κακοήθειαν, καὶ ἀκουσίως ἀναλογιζόμενος τὸν Ἐγγελευ. Τί συμβαίνει πάλιν ;

— Συμβαίνει . . . συμβαίνει . . . εἶπεν ὁ Καπποᾶ, δὲν εἶνε ὅμως εὐκόλον νὰ τὸ εἴπῃ τις, συμβαίνει . . .

Οἱ πονηροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ μικροσώμου συμβολαιογράφου, ἀστράπτοντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς μελαγχρινῆς μορφῆς του ἠτένιζον τὰ χονδρὰ καὶ σκαιῶς βλέποντα ὄμματα τοῦ Γκενώ, ὡς νὰ ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομὴν τοῦ κτηνιάτρου. Εἶτα διὰ λαθραίου κινήματος τὸ βλέμμα του μετεφέρετο ἐμφρόνως ἀπὸ τοῦ Βερδιὲ εἰς τὸ παράθυρον, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο ὁ Καπποᾶ μήπως ὁ ταγματάρχης ἀνοίξῃ τὸ κεκλεισμένον ἐκεῖνο παράθυρον καὶ ρίψῃ αὐτόν ἀπ' ἐκεῖ κάτω, ὅτε θὰ ἤκουε τί ἤλθον νὰ τοῦ εἴπωσιν.

— Ἀκούσατε, εἶπε μετὰ τὴν βαρεῖαν φωνὴν τοῦ ὁ Γκενώ, φοβούμενος μήπως ὁ συμβολαιογράφος δὲν τὰ κκατὰφέρῃ καλά, αὐτὸ τὸ ὅποῖον ἤλθομεν νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμεν, ταγματάρχα, εἶνε ἄρκετὰ δυσάρεστον· ἀλλ' ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ τις εἰς τὴν βίον . . . Ἐγένοντο περὶ ὧμῶν μερικαὶ φλυαρίαι . . .

Ἡ λέξις ἐφάνη εἰς τὸν Βερδιὲ χειρότερον παρά χυδαία, ἐφάνη ἀπαίσσιος. Ἐμάντευεν ὅτι ἐκρύπτετο ὄπισθεν αὐτῆς συκοφαντία τις, ἐπίνοια φάβλη.

Ὁ χροτάτος ἀπήντησε ψυχρῶς :

— Τί εἶνε ; Λέγετε.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ κτηνίατρος προσποιούμενος φιλικὴν παρρησίαν. Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε :

— Ὁχι.

— Ούτε ὁ κ. Καπποᾶ οὐτ' ἐγὼ πιστεύομεν λέξιν ἀφ' ὅσα διαδίδονται.

— Ἐννοεῖται, εἶπε διακόπτων ὁ Καπποᾶ.

— Ἐρχόμεθα ἀπλῶς νὰ σᾶς ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι ἠκούσαμεν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Βερδιέ, εἰς ὃν αἱ τόσαι ἐκεῖναι ἐπιφυλάξεις ἐνέπνεον ἀηδίαν.

— Ἡ τιμὴ σας εἶνε τιμὴ ἰδική μας...

— Ἡ ὑπόληψίς σας εἶνε ἰδική μας ὑπόληψις...

— Τὸ εἶπατε ἤδη αὐτό, κύριοι!... σᾶς παρακκλῶ! εἰπέτε μοι λοιπὸν τί ἐπενόησαν νὰ διαδώσουν;..

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Γκενώ ἀποτόμως, πολλὰ λέγουν... πολλὰ φλυαροῦν περὶ τῆς ἀνεψιάς σας... νά!

— Περὶ τῆς ἀνεψιάς μου; Τῆς Γιλβέρτης; Ὁ ταγματάρχης ἔστη πρὸς στιγμήν ἐνεός, ὡς νὰ μὴ ἀντελαμβάνετο. Περὶ τῆς ἀνεψιάς του; Καὶ τί κοινὸν ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἀνεψιάς του καὶ τῶν δύο ἐκείνων, ἐκεῖ εὐρισκομένων ἀνδρῶν; Μὲ ποῖον δικαίωμα ὁ Γκενώ τοῦ ὠμίλει περὶ τῆς ἀνεψιάς του; «Πολλὰ λέγουν!..»

Ποῖοι ἄθλιοι ἐτόλμησαν ν' ἀναμιξώσιν εἰς τὰς περὶ τῆς ὑποψηφιότητός του συζητήσεις τὸ ὄνομα, τὴν ὑπόληψιν ἴσως τῆς Γιλβέρτης;

Ἐπὶ στιγμήν ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ ἐγερθῆ, ν' ἀποπέμψῃ διὰ μιᾶς λέξεως τὸν Καπποᾶ καὶ τὸν σύντροφόν του καὶ νὰ διακόψῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τὴν συνδιάλεξιν, μὴ θέλων νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ ὁμιλήσωσι καὶ περὶ τῆς νεανίδος. Ἄ, δὸν Κισσώτ! δὸν Κισσώτ!.. Ὁ ἰσχυρὸς ἱππότης ἐζηκούθει νὰ τὸν παρατηρῆ ἀπὸ τοῦ πλαισίου του.

Ἐπειτα ἐν τάχει ἐσκέφθη ὁ Βερδιέ ὅτι προτιμότερον ἦτο ἐπὶ τέλους νὰ μάθῃ τὰ πάντα καὶ ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες πιθανῶς—τίς οἶδεν;— ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτόν. Τότε τοὺς ἠρώτησεν. Ἠρώτησε μὲ τὰ χεῖλη φρικιώντα καὶ τὴν καρδίαν σπυρῶς πάλλουσαν. Λοιπὸν ἐφλυάρουν αἱ; Ἄς ἀκούσωμεν τί ἔλεγον αἱ καὶ γλῶσσαι τοῦ τόπου περὶ τῆς ἀγαθῆς νεανίδος, ἣν αὐτὸς εἶχεν ἀνκθρέψει, περὶ τῆς Γιλβέρτης ἣτις ἦτο ἔντιμος ὡς αὐτὸς, εὐθεία τὸν χαρακτῆρα ὡς αὐτὸς!

Ἐφλυάρουν; Καὶ τί ἔλεγον;

Καὶ αὐτὸς ὁ Γκενώ ἐφαίνετο ἀμυχανῶν περὶ τὸν ἀκριβῆ ὀρισμὸν... Ὁ Καπποᾶ τὴν φορὰν ταύτην παρεισήγαγεν ἐπιτηδεῖως τὸ ὄνομα τοῦ κ. δὲ Μομβρέν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Ὁ κ. δὲ Μομβρέν; ἠρώτησεν ὁ Βερδιέ.

— Μάλιστα! ὁ κόμης, ἐννοεῖται, ὄχι ὁ μαρκήσιος! Ὁ νέος κόμης.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε καὶ αὖθις ὁ Βερδιέ, ὅστις ἠσθάνετο τὸ αἶμα ἀνερχόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— Λοιπὸν...—καὶ ὁ Καπποᾶ ἔβλεπε τὸν Γκενώ καὶ τὰς στιβαρὰς χεῖρας τοῦ κτηνιάτρου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι θ' ἀνεχαιτίζον αὐταὶ αἰφνιδίον τι ὄργιλον κίνημα τοῦ ταγματάρχου—βεβαιούσιν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς δεσποινίδος Βερδιέ...

— Χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς δεσποινίδος Βερδιέ;... ἐπανελάθεν ὁ στρατιωτικὸς, ὡς παιδίον συλλαβίζον φράσιν ἀκατάληπτον δι' αὐτό.

— Ναί, χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἐπέμβασιν ὁ μαρκήσιος δὲ Μομβρέν, ὅστις ἐπρόκειτο ν' ἀντιταχθῆ κατ' ὑμῶν, ὡς καλῶς γινώσκετε..

— Μάλιστα... κατ' ἀρχάς...

— Λοιπὸν, χάρις εἰς τὴν ἀνεψιάν σας ὁ μαρκήσιος συγκατένευσε ν' ἀποσύρῃ τὴν ὑποψηφιότητά του!

Καὶ ὁ Καπποᾶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἀνωθεν τῶν διαπτρῶν του διὰ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ κεραυνοῦ ἐκεῖνου.

Ἄλλ' ὁ κεραυνὸς οὐδὲν παρήγαγεν ἀποτέλεσμα. Ὁ Βερδιέ ἔμεινε ἐνεός, ἀναζητῶν ν' ἀνεύρῃ νόημα τι εἰς αὐτό, τὸ ὅποιον τοῦ ἔλεγον, ἀναλογιζόμενος κατὰ πότον ἡ Γιλβέρτη ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν τινὰ οἰανδήποτε ἐπὶ τοῦ μαρκησίου. Καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ καθήμενοι ἐνώπιόν του ἦσαν νευρόσπαστα ἢ παράφρονες.

— Ἡ ἐπέμβασις τῆς Γιλβέρτης;.. Πῶς ἡ ἐπέμβασις τῆς Γιλβέρτης;.. Τί σημαίνει τοῦτο; Ἡ ἀνεψιά μου οὐδὲ κἂν γνωρίζει τὸν μαρκήσιον.

— Βεβαίως ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Καπποᾶ ὀριστικῶς ἐνθαρρυνθεὶς, ἀλλὰ γνωρίζει τὸν κόμητα.

— Τὸν κόμητα;

— Τὸν κ. Ροβέρτον δὲ Μομβρέν, εἶπεν ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Γκενώ.. Τέλος πάντων τὸν νέον Μομβρέν!.. Οἱ νέοι μεταξὺ τῶν συμφιλιούντων!

Καὶ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μετὰ τινος γέλωτος ὁ κτηνίατρος. ἦτο γέλως βάνυστος, περιέχων ὑπαινιγμὸν χυδαίως εἰρωνικόν, ὅστις παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ Βερδιέ ἀποτέλεσμα ἀλλόκοτον, τὸν δυσηρέστησε, τὸν ἠνώχλησεν, ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν του διὰ μιᾶς.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΧΥΡΩΜΑΤΟΣ

Φίλος μου ἀξιωματικὸς, ἀποθανὼν πρό τινων ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, μοῦ ἀφηγήθη μίαν ἡμέραν τὴν πρώτην συμπλοκὴν εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη· ἡ διήγησις του μοῦ εἶχε προξενήσει τὴν ἐντύπωσιν, ὥστε εὐθὺς ἄμα ἔλαβα τὸν πρὸς τοῦτο καιρὸν τὴν ἐγγραψὰ ἐκ μνήμης. Ἴδου αὕτη.